

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/100/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5615010254
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5615010254.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Pavla Polku a JUDr. Vladimíra Kuráka, na verejnom zasadnutí konanom 14. novembra 2017 o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/98/2015 z 3.4.2017 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušuje rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/98/2015 z 3.4.2017.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por., podľa § 285 písm. b) Tr. por.

Obžalovaného T. O. nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom P. T. č. XXX, okres R.,

Obžalovaného H. R. st. nar. XX.X.XXXX v P., trvale bytom P. T. č. XXX, okres R.,

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš sp.zn. 1Pv 268/14/5505-36 zo dňa 21. 9. 2015 pre skutok, že

T. O. ako konateľ spoločnosti AREGA, s. r. o., IČO: 36660124, so sídlom Gáňska 903, Veľká Mača, okres Galanta, a H. R. st. ako bývalý konateľ uvedenej spoločnosti, s cieľom získať neoprávnený prospech, uzrozmění so zlou finančnou situáciou uvedenej spoločnosti, ktorá neumožňovala riadne plniť jej splatné záväzky, pričom proti uvedenej spoločnosti boli vedené viaceré exekučné konania, v období od 1. 3. 2013 do 1. 7. 2013 na základe telefonických objednávok objednávali u spoločnosti LOZS, s. r. o., IČO: 36395099, so sídlom Kollárova 2, Liptovský Mikuláš, konzumné zemiaky, ktoré boli spoločnosťou LOZS, s. r. o. v uvedenom období spoločnosti AREGA, s. r. o. dodané, a to v zmysle faktúr č. 21350752 zo dňa 18. 3. 2013 na sumu 6.624,- Eur, č. 21350959 zo dňa 23. 4. 2013 na sumu 6.480,01 Eur, č. 21351027 zo dňa 30. 4. 2013 na sumu 8.208,- Eur, č. 21351215 zo dňa 10. 6. 2013 na sumu 1.260,- Eur, č. 21351283 zo dňa 18. 6. 2013 na sumu 1.776,- Eur, č. 21351322 zo dňa 27. 6. 2013 na sumu 1.557,60 eura, č. 21450026 zo dňa 11. 7. 2013 na sumu 2.016,- Eur a č. 21450335 zo dňa 30. 9. 2013 na sumu 756,- Eur, už v čase objednávok zemiakov boli uzrozmění s tým, že za tovar nebude riadne plnené, čo dodávateľovi - spoločnosti LOZS, s. r. o. zamlčali, označené faktúry neboli v čase ich splatnosti a ani neskôr uhradené napriek prísľubu, že sa tak stane, z celkovej pohľadávky spoločnosti LOZS, s. r. o. vo výške 28.677,61 eura bola uhradená iba čiastočne faktúra č. 21350752, a to dňa 9. 1. 2014 v sume 724,- Eur, čím spoločnosti LOZS, s. r. o., spôsobili škodu vo výške 27.953,61 eura,

ktorým mali spáchať pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona,

pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku súd o d k a z u j e poškodenú spoločnosť LOZS, s. r. o., IČO: 36 395 099, so sídlom Kollárova 2, Liptovský Mikuláš, s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/98/2015 z 3.4.2017 boli obžalovaný T. O. a obžalovaný H. R. st. oslobodení spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry v Liptovskom Mikuláši, sp. zn. 1Pv 268/14/5505-36 z 21.9.2015, pre skutok právne kvalifikovaný ako pokračovací zločin podvodu v spolupáchateľstve podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., ktorého sa mali dopustiť na vyššie uvedenom skutkovom základe, pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. súd poškodeného obchodnú spoločnosť LOZS, s.r.o., IČO: 36 395 099, so sídlom Kollárova 2, Liptovský Mikuláš, s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku súdu podal riadne a včas odvolanie prokurátor s odôvodnením, že sa nestotožňuje s dôvodmi, na základe ktorých súd obžalovaných oslobodil spod obžaloby. Je toho názoru, že v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní boli preukázané všetky zákonné znaky trestného činu, ktorý sa obžalovaným kládol za vinu. Tvrdenie súdu, že skutok sa stal, avšak nie je trestným činom pre absenciu jedného zákonného znaku skutkovej podstaty, a to subjektívnej stránky, považuje za nedôvodné. Takéto tvrdenie nereflektuje na výsledky dokazovania, ktoré svedčia o vine obžalovaných. Súd si nekriticky osvojil argumentáciu obhajoby o tom, že správanie sa poškodenej strany postrádalo náležitú mieru opatrnosti a pozornosti. Podľa jeho názoru správanie obžalovaných bolo vypočítavé a premyslené. Evidentne bolo ich cieľom na začiatku získať si dôveru obchodného partnera (dodávateľa) a následne využívajúc rôzne výhovorky dosiahnuť ďalšie dodávky tovaru, ktorý podľa prezentácie obžalovaných bol opakovane údajne nekvalitný, no napriek tomu nepristúpil k jeho reklamácií, či k vráteniu dodávky. Fakt, že poškodená strana pokračovala v dodávkach tovaru aj v čase omeškania s plnením skorších dodávok, vysvetlil svedok U., ale aj poškodený J.. Svedok U. uviedol, že ďalšie dodávky boli zo strany poškodenej spoločnosti realizované pod vplyvom sľubov, že sa problémy s platbami budú riešiť, či po návrate obžalovaného R. z Balkánu, inokedy zasa po obdržaní nejakých dotácií v rámci stavebných aktivít. Podobne sa vyjadril aj svedok poškodený. Obžalovaný R. sa na začiatku spolupráce s poškodeným prezentoval ako konateľ spoločnosti, čo bolo klamstvo. Z obchodného registra je zrejmé, že k prevodu obchodných podielov došlo zo strany obžalovaného R. už v čase pred začatím spolupráce s poškodenou stranou, ktoré spadá na koniec roka 2012. A už v tom čase mala firma Arega, s.r.o. viaceré záväzky a problémy s úhradou pohľadávok. Pôsobenie obžalovaného R. vo firme Arega, s.r.o. bolo aj po jeho odchode z nej aktívne. Nestotožňuje sa preto s výhradou súdu, že obžalovaný R. popiera dôkladnú vedomosť o finančnej situácii vo firme Arega, s.r.o. Vyjadrili sa k tomu v podstate všetci vtedajší zástupcovia tejto spoločnosti. Zdôraznil, že z vykonaného dokazovania bezpečne vyplýva, že spoločnosť Arega, s.r.o. mala problémy s exekúciami, resp. s inými záväzkami v priebehu celého obchodného vzťahu s poškodenou stranou. Argument súdu, že zabezpečené dôkazy v rámci prípravného konania ohľadom vedených exekučných konaní nie sú dôkazmi, z ktorých by bolo možné ustáliť záver o insolventnosti Arega, s.r.o., je v zjavnom rozpore s oslobodzujúcim výrokom rozsudku. Súd rozsudkom totiž potvrdil, že sa stal skutok, teda pri rešpektovaní zásady o totožnosti skutku, súd potvrdil, že skutok formulovaný v podanej obžalobe spáchali obžalovaní. Pritom v samotnom skutku je uvedené, že obžalovaní boli uzročení so zlou finančnou situáciou v spoločnosti, ktorá neumožňovala riadne plniť splatné záväzky, odkazujúc na vedené exekučné konania. Tvrdenie súdu, že na strane obžalovaných nebol preukázaný úmysel, lebo obžalovaným nebolo preukázané, že vedeli, že za tovar nebude riadne plnené v dôsledku exekučných konaní, je v rozpore s konštatovaním, že sa skutok stal. Rozsudok je tak nepreskúmateľný. Je toho názoru, že z hľadiska schopnosti plniť svoje splatné záväzky zo strany Arega, s.r.o., je nepodstatné, kedy k vzniku záväzkov konkrétnych subjektov exekučných konaní došlo. Podstatným je fakt, či tieto záväzky existovali v čase objednávania tovaru od poškodených a v tomto smere je potrebné jednoznačne uviesť, že taký údaj zo zabezpečenej správy z exekučného oddelenia súdu je zistiteľný. Z týchto dokladov je tiež zrejmé, že nie malá časť v exekučnom konaní od Arega, s.r.o. vymáhaných záväzkov vznikla už pred začatím spolupráce s poškodenou stranou a veľká časť týchto záväzkov vznikla aj počas obchodovania s ňou. Vzhľadom na vykonané dokazovanie a zohľadňujúc samotný priebeh obchodnej spolupráce s poškodenou stranou a preukázanú platobnú disciplínu nasvedčuje tomu, že obžalovaní boli minimálne uzročení s následkom, ktorý predpokladá skutková podstata súdeného trestného činu podvodu. O fungovaní firmy svedčí aj fakt, akým spôsobom

a v ktorom období spoločníci previedli svoje obchodné podiely vo firme Arega, s.r.o. na tretiu osobu. Stalo sa tak po ukončení spolupráce s poškodenou stranou. Zjavne z kontextu bolo súdom vytrhnuté tvrdenie svedka poškodeného ohľadom toho, že poškodená spoločnosť nemala problém s úhradami faktúr čakať aj dlhšie obdobie. Zástupcovia poškodenej firmy totiž riadne vysvetlili akceptovanie neskoršej platby, konajúc na základe klamlivých tvrdení obžalovaných o tom, že za tovar bude plnené, aj keď neskôr, po návrate zo služobnej cesty obžalovaných a pod. Dal do pozornosti aj výsledok hospodárenia za rok 2013, ktorý údaj vyplýva zo súvahy. Výsledkom hospodárenia bol mínusový stav hospodárenia - 174 966,- Eur (za predchádzajúce obdobie 96,- Eur). Rovnako nemožno akceptovať fakt, že súd sa stotožnil s tvrdením obhajoby ohľadne toho, že v tomto prípade ide o obchodnoprávny vzťah, na ktorý treba aplikovať princíp ultima ratio. Do pozornosti dal fakt, že obžalovaným je kladené za vinu spáchanie zločinu a v zmysle ustálenej súdnej praxe, tento princíp môže byť iba súčasťou materiálneho korektívu. Vo veci je preto názoru, že sú splnené všetky predpoklady pre uznanie viny obžalovaných. Obžalovaní už v čase objednávanía tovaru boli uzrozumení s tým, že za tovar nebude, vzhľadom na finančnú situáciu, riadne plnené. Rozsudok súdu považuje za nedôvodný. Súd nedostatočne vyhodnotil zabezpečené dôkazy, postupujúc v rozpore s § 2 ods. 12 Tr. por. Súd zľahčuje trestnoprávny rozmer prípadu. Prokurátor navrhol, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaní T. O. a H. R. st. v písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátora prostredníctvom svojej obhajkyne uviedli, že napadnutý rozsudok je v súlade so zisteným stavom veci. Súd správne po vykonanom dokazovaní vyhodnotil, že v rámci trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie trestného činu podvodu, v prípade obžalovaných absentuje úmysel, či už priamy alebo nepriamy spáchať podvod. Z odôvodnenia prokurátora je nesporné, že nepredložil žiadne nové alebo v doterajšom konaní nevykonané dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť rozhodnutie v danej veci. Odôvodnenie odvolania sa v celosti posúva do roviny pokusu o rozširovanie podmienok trestnosti nad rámec zákona. Zdôraznili, že v zmysle čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a § 8 Tr. zák. nie je možné v zmysle nedostatku trestnosti určitého konania vec riešiť extenzívnym výkladom zákona a použitím analógie, ale len „pro futuro“ prostredníctvom zákonodarcu, zmenou alebo doplnením zákona. Je jednoznačne preukázané, že skutok nie je trestným činom. Ide o klasický obchodnoprávny vzťah, ktorý zmluvné strany môžu riešiť zmierom alebo súdnou cestou podľa súkromnoprávnych noriem. Obchádzanie súkromného práva a riešenia súkromoprávneho sporu potvrdil aj samotný poškodený tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. Navrhli, aby odvolací súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol podľa § 319 Tr. por.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie prokurátora bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por. Odvolanie prokurátora bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), § 308 ods. 1 Tr. por., obsah odvolania spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Po splnení preskúmvacej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Podľa § 285 písm. b) Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak skutok nie je trestným činom.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že okresný súd sa dôsledne riadil citovanými zákonnými ustanoveniami a v merite veci rozhodol správne. Aj podľa názoru krajského súdu oslobodzujúci výrok prvostupňového súdu je správny a zákonný a má dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch.

Vo výroku oslobodzujúceho rozsudku však okresný súd opomenul uviesť zákonné ustanovenie dôvodu, o ktorý sa oslobodenie obžalovaných spod obžaloby opiera, a to písm. b) § 285 Trestného poriadku; vo výrokovej časti súd prvého stupňa uviedol len slovné vyjadrenie tohto dôvodu. Krajský súd preto uvedený formálny nedostatok okresného súdu napravil sám týmto rozsudkom, aby výrok oslobodzujúceho rozsudku zodpovedal ustanoveniu § 165 ods. 2 Tr. por.

Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ust. § 2 Tr. por., najmä zásady zákonného procesu podľa § 2 ods. 7, zásady práva na obhajobu podľa § 2 ods. 9, zásady voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12, a tiež zásady rovnosti strán podľa § 2 ods. 14 Tr. por. Závery okresného súdu prezentované vo výrokovej časti rozsudku, týkajúce sa oslobodenia obžalovaných spod obžaloby prokurátora, pre skutok právne kvalifikovaný ako pokračovací zločin podvodu podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku si v celom rozsahu krajský súd osvojil, a preto v podrobnostiach odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Z vykonaných dôkazov na základe výpovedí všetkých zúčastnených, teda oboch obžalovaných, poškodeného Ing. J. a svedkov Ing. U., H. R., ml., Y. I. a G. R., tiež prečítaných listinných dôkazov, mal súd preukázaný skutkový stav, ktorý bol ustálený a je nepochybné, že medzi spoločnosťou AREGA, s. r. o., a spoločnosťou LOZS, s. r. o., došlo k uzavretiu obchodnoprávneho vzťahu a na základe vzájomnej dohody medzi osobou oprávnenou konať za spoločnosť LOZS - svedkom Ing. T. U. a osobou ústne poverenou štatutárnymi orgánmi spoločnosti AREGA - obžalovaným H. R., st., ktorý bol konateľom spoločnosti do 20. 7. 2012, neskôr vystupoval už len ako garant, pomocník a poradca vo vzťahu ku konateľom tejto spoločnosti, pretože dvaja z nich boli jeho synovia, a tiež osobou oprávnenou konať za spoločnosť AREGA, s. r. o., - obžalovaným T. O. dochádzalo (nielen) v období od 1. 3. do 1. 7. 2013 na základe telefonických objednávok k dodávkam konzumných zemiakov v rôznych množstvách. Podľa názoru súdu nie je podstatné, či v čase uzavretia spolupráce a vykonávania telefonických objednávok H. R., st., bol obžalovaný aj skutočným konateľom spoločnosti, pretože ani vtedajší konatelia - O., I., H. R., ml. a G. R. nenamietali, že by na objednávky zemiakov nemal od nich faktické (či už výslovné alebo konkludentné) poverenie, práve naopak, spoliehali sa naňho, že na základe jeho telefonátov ako skúsenej osoby budú vybavené zo strany spoločnosti LOZS kladne. Taktiež sa ani svedok Ing. U. nevyjadril, že pokiaľ by vedel, že obžalovaný H. R., st. už nie je konateľom, zemiaky by nedodával, práve naopak z jeho výpovede vyplynulo, že v osobe obžalovaného H. R., st. mal záruku skúseného obchodného partnera, na ktorého mal kladné odporúčania od iného obchodného partnera.

Uvedené preukazujú nielen výpovede obžalovaných T. O. a H. R., st., ale aj svedkov Ing. T. U., H. R. ml. Y. I. a G. R., ale aj listinné dôkazy - faktúry, z ktorých vyplýva, že obžalovaní v období od 1. 3. 2013 do 1. 7. 2013 na základe telefonických objednávok objednávali u spoločnosti LOZS, s. r. o., IČO: 36395099, so sídlom Kollárova 2, Liptovský Mikuláš, konzumné zemiaky, ktoré boli spoločnosťou LOZS, s. r. o. v uvedenom období spoločnosť AREGA, s. r. o. dodané, a to v zmysle faktúr č. 21350752 zo dňa 18. 3. 2013 na sumu 6.624,- Eur, č. 21350959 zo dňa 23. 4. 2013 na sumu 6.480,01 Eur, č. 21351027 zo dňa 30. 4. 2013 na sumu 8.208,- Eur, č. 21351215 zo dňa 10. 6. 2013 na sumu 1.260,- Eur, č. 21351283 zo dňa 18. 6. 2013 na sumu 1.776,- Eur, č. 21351322 zo dňa 27. 6. 2013 na sumu 1.557,60 eura, č.

21450026 zo dňa 11. 7. 2013 na sumu 2.016,- Eur a č. 21450335 zo dňa 30. 9. 2013 na sumu 756,- Eur. Je potrebné dodať, že popis skutku v podanej obžalobe (žalované obdobie od 1. 3. do 1. 7. 2013) poukazuje a opiera sa skutkovo aj o faktúry, ktoré nespádajú do žalovaného obdobia a časovo z neho vybočujú (zo dňa 11.7. 2013 a 30.9. 2013).

Podstatnou okolnosťou, ktorá sa obžalovaným kládla obžalobou za vinu, bola tá, že v čase telefonických objednávok tovaru (v období od 1. 3. do 1. 7. 2013) boli uzrozmenejší so zlou finančnou situáciou spoločnosti AREGA, s. r. o. a mali vedomosť o tom, že za tieto objednávky nebude riadne zaplatené, takýmto konaním mali viesť poškodeného spoločnosť LOZS, s. r. o. do omylu a spôsobiť jej značnú škodu, vykonaným dokazovaním sa však nepodarilo preukázať, že by obžalovaní mali v tomto období vedomosť o takej zlej finančnej situácii spoločnosti, ktorá by neumožňovala spoločnosti AREGA v čase týchto objednávok platiť ich splatné záväzky a ani to, že by objednávali tovar s vedomím a úmyslom zaň nezaplatiť a tento úmysel, že by poňali už v čase, kedy bol tovar objednávaný.

Z výpovede svedka Ing. J. síce vyplýva, že ak by vedeli o exekúciách proti spoločnosti AREGA, zemiaky by im nedodali, čo je však v rozpore s tvrdením, že sú tolerantná firma, nerobilo im problémy počkať mesiac alebo dva na úhradu a aj s faktickým správaním sa poškodenej spoločnosti, pretože tovar naďalej dodávali aj keď im ho nezaplatili (hoci dohoda znela dodaní ďalšieho tovaru až po zaplatení predchádzajúcich dodávok). K uvedenej veci sa tiež vyjadril svedok Ing. U., aj keď má nejaká firma problémy, treba jej pomôcť, teda je viac než zrejmé, že o finančných problémoch spoločnosti AREGA mal vedomosť, čo potvrdil aj obžalovaný O. vo svojej výpovedi, no neriešil to ukončením spolupráce (a to aj s poukazom na vyjadrenie k zisteniu, že v lete 2013 sa ešte dozvedel aj o problémoch s dodávkou melónov zo zahraničia a doslova uviedol, že toto ich môže položiť). Bol si teda plne vedomý, že AREGA sa dostala do finančných problémov až následne. Napokon z výpovede svedka Ing. J. je zrejmé, že podanie trestného oznámenia pre trestný čin podvodu a vedenie trestného konania, spoločnosť LOZS, s. r. o. považuje len za prostriedok, ako bez ďalších nákladov, ktoré by inak vynaložili v civilnom súdnom konaní, získať prostriedky z nezaplatených faktúr, čo vyplynulo z jeho tvrdení, že im právnik odporučil, aby podali trestné oznámenie, keď si neboli istí, či firma ešte existuje a tiež z tvrdenia, že ho nezaujíma, ak AREGE niekto nezaplatil, je to ich problém a on sa domáha len svojich peňazí. Z vyjadrení poškodeného možno jednoznačne vyvodit', že trestný postih obžalovaných - účastníkov súkromnoprávneho vzťahu považuje len za spôsob dosiahnutia svojich majetkových záujmov. Z výpovede Ing. J. nie je vôbec zrejmé, v čom mal spočívať omyl poškodeného subjektu, a súd sa stotožňuje s obranou obžalovaných, že skutkový základ sa týka výhradne obchodnoprávneho vzťahu s tým, že v takýchto prípadoch zdanlivého - formálneho splnenia podmienok pre vznik trestnoprávnej zodpovednosti možno prostriedky trestného práva ako prostriedky krajnej represie aplikovať iba zdržanlivo a len, ak prostriedky ochrany ponúkané inými právnymi odvetvami zlyhali. Trestnoprávna represia nemôže slúžiť ako prostriedok nahrádzajúci aktivitu jednotlivca, od ktorého sa primárne pre sféru súkromnoprávných vzťahov očakáva a vyžaduje, aby si strážil svoje právo.

Ani pri kúpnych zmluvách spôsobom nakupovania tovaru na faktúru s tým, že dôjde k prevzatiu tovaru, ale ten má byť uhradený v lehote splatnosti, čo sa napokon nestalo, kupujúci príde o tovar, ktorý nemá zaplatený, však len nezaplatenie kúpnej ceny v dohodnutom termíne samé o sebe nie je trestným činom. K tomuto spáchaniu trestného činu podvodu by mohlo dôjsť v prípade, ak by obžalovaní prevzali tovar v úmysle vôbec neuhradiť kúpnu cenu. Je možné uvažovať o takomto úmysle v prípade, ak by spoločnosť AREGA, s. r. o. vykonávala reálne podnikateľskú činnosť s tým, že by nemala žiadne finančné prostriedky ani iný majetok ani reálny predpoklad získania finančných prostriedkov v budúcnosti a išlo by dlhodobo o tzv. stratové podnikanie a napriek tomu by nakupovali na faktúru, aj keď by nemali žiadnu predstavu, odkiaľ získajú finančné prostriedky na úhradu prevzatého tovaru. Napriek tomu, že preukázateľne je chybou obžalovaných, resp. aj ďalších konateľov spoločnosti AREGA, že reklamácie dodávok tovaru - konzumných zemiakov, neriešili písomne a poškodený Ing. J. aj svedok Ing. U. skutočnosť, že by o nekvalite dodaného tovaru boli informovaní popierajú, neostala táto skutočnosť len v rovine tvrdení obžalovaných, ich tvrdenia potvrdzujú vykonané listinné dôkazy, posudky o kvalite a správy Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Galanta. Na druhú stranu z vykonaného dokazovania vyplynulo, že spoločnosť AREGA, s. r. o. zo začiatku zmluvného vzťahu riadne svoje záväzky voči spoločnosti LOZS, s. r. o. plnila a táto prijala niekoľko úhrad na jednotlivé faktúry. Z výpovedí obžalovaných aj svedkov vyplynulo, že spoločnosť LOZS nemala problém s úhradami čakať aj dlhšie obdobie a oneskorenie s úhradami platieb riešila telefonickými alebo osobnými urgenciami. Z listín predložených obhajobou mal

súd preukázané, že spoločnosť AREGA v celom rozhodnom období, resp. aj v období predchádzajúcom žalovanému obdobiu (od 1. 3. do 1. 7. 2013) vykonávala riadnu obchodnú činnosť, či už s menším alebo väčším úspechom. Predloženými daňovými priznaniami za jednotlivé obdobia predchádzajúce obdobiu, ktoré sa obžalovaným v obžalobe kladie za vinu, bolo preukázané, že spoločnosť AREGA nebola dlhodobo v strate v roku 2011 ani v roku 2012. Práve naopak, z daňových priznaní vyplýva, že spoločnosť disponovala rôznymi aktívami (napr. budovy, stroje, vlastné pohľadávky). Z predložených faktúr, ktorými fakturovala svojim odberateľom sumy za dodávky tovaru a tiež zo zoznamu pohľadávok spoločnosti AREGA, s. r. o., je zistiteľné, že spoločnosť s tovarom, ktorý bol predmetom jej obchodnej činnosti ďalej obchodovala za účelom zisku, a teda zo strany konateľov spoločnosti AREGA bolo oprávnené očakávať získanie ďalších finančných prostriedkov, ktorými mohli uspokojiť svojich veriteľov, resp. svoje záväzky a medzi nimi aj poškodeného.

Súd sa stotožňuje aj s tvrdením obhajoby, že predloženými listinami týkajúcimi sa exekučných konaní nebolo preukázané, kedy tieto pohľadávky vznikli, resp. množstvo týchto pohľadávok vzniklo ďaleko v čase predchádzajúcom obdobiu, ktoré sa obžalovaným v obžalobe kladie za vinu (v roku 2012). Taktiež sa stotožňuje s obranou, že neboli žiadnym spôsobom zabezpečené dôkazy v prospech obžalovaných v tom smere, či tieto pohľadávky, resp. exekúcie boli uhradené a v akom rozsahu a v zásade išlo len o dôkaz, ktorý mal svedčiť v neprospech obžalovaných a preukazovať ich vinu na žalovanom skutku z dôvodu, že v obdobiach pred žalovaným obdobím, v tomto období, ale aj po ňom, boli voči spoločnosti AREGA vedené viaceré exekučné konania, v dôsledku ktorých by bola absolútne platobne neschopná. Nezanedbateľnou okolnosťou v prípade týchto exekučných konaní je však aj výška pohľadávok, pre ktoré boli exekučné konania vedené. Z nich je zrejmé, že v porovnaní s hodnotou objednávok od spoločnosti LOZS, ani nedosahujú celkovú sumu, ktorá mala byť trestným činom obžalovanými spôsobená, t. zn., že exekúcie sa viedli v menšom rozsahu, v akom spoločnosť AREGA dlhovala spoločnosti LOZS, na základe ich záväzkového právneho vzťahu. Z týchto vykonaných dôkazov nemožno v žiadnom prípade vyhodnotiť, že by či už obžalovaný T. O. ako konateľ spoločnosti AREGA s. r. o. alebo obžalovaný H. R. st. ako bývalý konateľ spoločnosti AREGA s, r. o. uviedli úmyselne do omylu poškodenú spoločnosť LOZS, s. r. o., resp. osoby oprávnené za túto právnickú osobu konať a boli uzročení, už v čase vykonávania telefonických objednávok konzumných zemiakov, s tým, že dodávateľovi za tento tovar nebude riadne plnené, pretože by v dôsledku exekučných konaní neboli schopní svoje pohľadávky plniť.

Vzhľadom na výpovede poškodeného Ing. J., ale najmä svedka Ing. T. U., ktorý vypovedal, že obchod so spoločnosťou AREGA začali viesť na základe telefonického rozhovoru s H. R. st. niekedy koncom roku 2012 (H. R. st. bol preukázateľne konateľom spoločnosti do 20. 7. 2012), pričom sa obidvaja spoľahli len na telefonické a osobné ubezpečenie, nezanedbateľnou mierou tu však mohlo prispieť aj presvedčenie alebo domnienka, na ktorú vo svojej výpovedi poukázal svedok Ing. U., že o bonite AREGA s. r. o., mal odporúčanie od inej spoločnosti (preto v zásade nie je podstatné, kto koho prvý kontaktoval za účelom dohodnutia spolupráce, ale aký bol dôvod vzniku a založenia dôvery týchto obchodov, ktorým vlastne boli kladné referencie na firmu AREGA). Z týchto výpovedí je zrejmé, že sa spoľahli len na tvrdenia prezentované obžalovanými a zanedbali určitú mieru opatrnosti, ktorú je potrebné v takýchto prípadoch vynaložiť. Je dôvodné od obchodného zástupcu, resp. konateľa spoločnosti, ktorý nadväzuje nový záväzkový vzťah s inou spoločnosťou, očakávať, aby si v skutočnosti preveril z dostupných registrov, napr. obchodného registra, či uvedená osoba, v čase keď s ním nadväzuje záväzkový vzťah alebo v čase, keď záväzkový vzťah trvá naďalej vystupuje ako osoba, ktorá je oprávnená za danú spoločnosť konať. Ďalšia skutočnosť, ktorá vyplynula z výpovedí, či už obžalovaných alebo svedkov bola tá, že pôvodne si dohodli dodávky tovaru, ktorý mal dochádzať tak, že ďalšia dodávka bude dodaná až po zaplatení tej predchádzajúcej. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že aj v tomto smere poškodení, resp. obchodný zástupca, ktorý za poškodenú spoločnosť LOZS konal, zanedbal určitú mieru alebo určitý stupeň opatrnosti a pozornosti, aby zamedzil alebo znížil riziko vzniku škody na ich majetku, keď naďalej dodával konzumné zemiaky, keď sa už naakumulovali nezaplatené faktúry. Sám poškodený Ing. J. poukázal na to, že ich spoločnosť vzhľadom na konkrétneho odberateľa, či išlo dobrého zákazníka s pravidelným a väčším odberom tolerovala oneskorenú úhradu faktúr, a to aj 3 mesiace po splatnosti príslušnej faktúry, čo bol v podstate aj prípad spoločnosti AREGA, pretože táto bola pre spoločnosť LOZS dobrým zákazníkom, na základe ich dovtedajších skúseností.

S tvrdením obžaloby, že obaja obžalovaní už v čase uskutočňovania jednotlivých objednávok jednak boli uzročení so zlou finančnou situáciou spoločnosti AREGA, s. r. o. a taktiež, že už v čase objednávok

zemiakov boli uzročené s tým, že za tovar nebude riadne plnené a uvedenú skutočnosť dodávateľovi, teda poškodenému zamlčali, sa však na základe vykonaného dokazovania nemožno stotožniť, pretože takéto skutočnosti preukázané neboli".

Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu vecí a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v neprospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v prospech obžalovaných.

Odvolací súd sa stotožnil s vyhodnotením dôkazovej situácie tak, ako to urobil okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že skutkový dej, ktorý obžaloba kvalifikovala ako pokračovací zločin podvodu v spolupáchateľstve podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., nie je trestným činom a ani iným protiprávnym konaním.

Tu odvolací súd poukazuje na znenie § 8 Tr. zák., podľa ktorého trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ako tento zákon nestanovuje inak.

Pojmom znaky uvedené v tomto zákone sa rozumejú znaky objektívnej a subjektívnej povahy, ktoré tvoria tzv. skutkovú podstatu trestného činu (súhrnných znakov, ktoré charakterizujú ľudské konanie a jeho následok ako trestný čin), pričom všetky sú rovnako nevyhnutné a rovnocenné. Z hľadiska obsahu, každá skutková podstata trestného činu vyjadruje všetky podstatné znaky a črty nevyhnutné na posúdenie, či konkrétny spáchaný skutok možno pokladať za trestný čin. Ide o súhrn znakov možných ľudských aktivít, ktorých splnením vzniká trestná spornosť. Znaky trestných činov uvedené v Trestnom zákone vyjadrujú možnosť vzniku takto klasifikovaných skutkov (predvídanie možnosti vzniku), ako aj nevyhnutnosť podradiť ich pod príslušné skutkové podstaty trestných činov a použiť právne následky uvedené v Trestnom zákone. Súhrn skutkových znakov jednotlivých skutkových podstát trestných činov odráža konkrétny skutok kvantity a kvality. Trestná zodpovednosť vzniká na základe existencie spáchaného skutku, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu.

Obligatórnymi znakmi skutkovej podstaty trestného činu sú objekt (záujem, hodnota, či spoločenský vzťah chránený trestným právom), objektívna stránka (konanie vrátane opomenutia, následok a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom), subjekt (páchateľ) a subjektívna stránka (zavinenie, niekedy aj pohnútky - motív).

Po preskúmaní spisu krajský súd dospel k záveru, že pre vyvedenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaných chýba naplnenie subjektívnej aj objektívnej stránky žalovaného trestného činu.

Krajský súd v posudzovanom prípade zdôrazňuje nasledovné skutočnosti.

Trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona sa dopustí ten, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu alebo využil niečí omyl, a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu.

Pre posúdenie skutku ako trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zák. sa po subjektívnej stránke vyžaduje, aby bolo preukázané, že páchateľ konal už od začiatku s úmyslom iného poškodiť a seba lebo iného na škodu cudzieho majetku obohatiť, pričom z tejto pohnútky uvedie niekoho do omylu alebo niečí omyl využije.

Podvodné konanie, t.j. uvedenie do omylu alebo využitie omylu, môže smerovať nielen voči poškodenému, ale aj voči inej osobe. Uvedením do omylu je konanie, ktoré nie je v súlade so skutočným stavom vecí.

Ako bolo uvedené vyššie, zo subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel. Bude stačiť aj úmysel eventuality (§ 15 písm. b/ Tr. zák.). Zavinenie ako podstatná zložka subjektívnej stránky trestného činu je vybudovaná na zložke vedomostnej (intelektuálnej) a zložke vôľovej. Vôľovou zložkou sa rozumie predovšetkým chcenie, ale aj uzrozenie. Zavinenie je vnútorný, psychický vzťah páchateľa k podstatným zložkám trestného činu a vzťahuje sa na porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom, spôsobom uvedeným v tomto zákone. Vzťahuje sa na priebeh páchateľovho činu, ktorý sa prejavil v objektívnej realite a ktorý zodpovedá znakom skutkovej podstaty trestného činu. Zavinenie sa vzťahuje na podstatné skutočnosti, ktoré tvoria páchateľov skutok, čin. K subjektívnej stránke patrí ako fakultatívny znak nepochybne aj motív konania páchateľa, ktorý predstavuje vnútorný podnet vedúci páchateľa k rozhodnutiu spáchať trestný čin.

Vychádzajúc zo súdnej praxe formu zavinenia treba vyvodzovať zo všetkých konkrétnych okolností, za ktorých bol trestný čin spáchaný a zo všetkých dôkazov významných z tohto hľadiska (R 60/1972). Právny záver o subjektívnych znakoch trestného činu sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, rovnako ako záver o objektívnych znakoch trestného činu. Záver o zavinení páchateľa sa musí vždy preukázať výsledkami dokazovania a musí z nich logicky vyplynúť (R 19/1971). Ak v prípravnom konaní nie sú náležite zistené a dôkazne podložené aj tieto skutočnosti, nemôže prokurátor udržateľne argumentovať, že výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd.

Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že náležité zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za náležité zistenie skutkového stavu veci preto nemožno považovať len zistenie o nepravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že neexistuje, avšak na druhej strane nevyklúčujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru. Vyhodnotenie dôkazu súd nemôže ukončiť záverom, podľa ktorého sa určitá okolnosť, ktorá vyplynula z dokazovania, zdá alebo nezdá pravdepodobná, o to viac, že má možnosť vykonaním dôkazu vlastnú pochybnosť odstrániť a vytvoriť si podmienky k jednoznačnému záveru. Zo zásady prezumpcie neviny síce vyplýva pravidlo „v pochybnostiach v prospech obvineného“ (in dubio pro reo), ale použitie tohto pravidla, ktoré je upravené v ustanovení § 2 ods. 4 Tr. por., prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonom zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Náležité zistenie skutkového stavu veci znamená, že orgán činný v trestnom konaní sám určuje mieru dokazovania, ktoré musí v konaní vykonať, aby bola táto požiadavka splnená. Aj postup prokurátora podľa § 234 ods. 1 Tr. por. (podanie obžaloby) predpokladá dostatočne objasnenie veci minimálne v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že:

- skutok sa stal,
- skutok vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu,
- existuje spoľahlivý záver, že žalovaný skutok spáchal obvinený a
- nie sú dané okolnosti vylučujúce trestnú zodpovednosť.

Prokurátor nemôže vyvodzovať náležité zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. len z domniek a hypotéz, pretože takýto stav vyvoláva vážne pochybnosti o náležitom zistení skutkového stavu veci a v žiadnom prípade neumožňuje úvahy prokurátora o tom, že obvinený by mal byť dôvodne postavený pred súd. Záver prokurátora o náležitom zistení skutkového stavu veci, vyjadrený aj podaním obžaloby, musí mať oporu v zhromaždených dôkazoch.

Vina obžalovaného musí byť preukázaná nespochybniteľne a musí sa opierať o dôveryhodné dôkazy. V danom prípade podľa názoru krajského súdu neexistuje žiadny nespochybniteľný dôkaz pre vyslovenie bezpečného a logického záveru o vine obžalovaných. Za teraz existujúcej dôkaznej situácie je obžaloba neudržateľná a dôkazy, ktoré podľa názoru prokurátora mali svedčiť proti obžalovaným, nepostačujú na to, aby z nich bolo možné spoľahlivo vyvodiť záver o ich vine .

V okolnostiach danej veci odvolací súd poukazuje na výpovede obžalovaného T. O., ktorý uviedol, že Ing. M. U. dňa 17.5.2013 osobne informoval o ich finančných problémoch aj exekúciách. Aj napriek tomu poškodená obchodná spoločnosť im zemiaky dodávala ďalej.

V uvedených súvislostiach krajský súd poukazuje na časti výpovede svedka Ing. T. U., ktorý pracuje pre poškodenú obchodnú spoločnosť a ktorý bol v kontakte s obžalovanými. Svedok doslova uviedol:

- „ja som videl viackrát počas trvania obchodného vzťahu súpis neuhradených pohľadávok spoločnosti AREGA, ktoré mi ukazoval O., chceli sme nájsť riešenie na vzájomné zápočty s inými spoločnosťami, ale sme nenašli žiadne,
- spočiatku to fungovalo bez väčších problémov, ale niekedy sa stalo, že sa neuhradené faktúry od spoločnosti AREGA naakumulovali, teda neboli uhradené všetky predchádzajúce faktúry alebo boli vykonané len čiastkové úhrady faktúr, ale naša spoločnosť aj tak dodala zemiaky spoločnosti AREGA, lebo vždy nejaká úhrada z ich strany bola,
- chcem poukázať na to, že aj napriek jeho problémom sme chceli v spolupráci s nimi pokračovať, pretože moja práca nie je o tom, aby sme firmu zlikvidovali, keď sa jej nedarí, ale chceli sme im pomôcť,
- keď začali problémy s platbami z ich strany, bola navrhovaná aj možnosť kompenzácie s ich pohľadávkami“.

Svedok Ing. Branislav Durný, konateľ poškodenej obchodnej spoločnosti LOZS s.r.o., okrem iného uviedol, že v dodávkach zemiakov pokračovali aj napriek tomu, že spoločnosť AREGA, s.r.o., im prestala uhrádzať splatné záväzky, z dôvodu, že niektorým ich odberateľom, medzi nimi aj spoločnosť AREGA tolerovali dlhšiu dobu splatnosti, ako bola uvádzaná na faktúrach, a to na základe ich príslubov, že zaplatia, lebo sú tolerantná firma. Úhrady svojich pohľadávok neriešili súdnou cestou z dôvodu, že im právnik povedal, že by museli zaplatiť súdny poplatok 6% z vymáhanej čiastky. Z ich dostupných informácií vyplynulo, že pohľadávka sa nachádza v spoločnosti Nesia Interier Consulting, od ktorej by si mali vymáhať. Nakoľko nezistili kontakt na túto spoločnosť, tak nekonal, nevymáhali si ich pohľadávky súdnou cestou a podali trestné oznámenie.

Krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že v konaní nebolo bezpečne preukázané, že obžalovaní v čase telefonických objednávok konzumných zemiakov u poškodenej spoločnosti LOZS s.r.o., konali v úmysle za tovar nezaplatiť vôbec, resp. že nebudú riadne plniť, ako tvrdí prokurátor v podanej obžalobe. Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané ani to, že poškodenú obchodnú spoločnosť uvádzali do omylu. Naopak, z vykonaného dokazovania bezpečne vyplýva, že obžalovaní pred poškodeným nezamĺčali svoju druhotnú platobnú neschopnosť a bolo preukázané, že mali záujem o riešenie úhrad poškodenému. V priebehu celého trestného konania nebola vyvrátená obhajoba obžalovaných, že nemali v úmysle nikoho oklamať, že obchodovali naďalej, pretože potrebovali zarábať peniaze, aby si mohli plniť svoje záväzky.

V okolnostiach danej veci treba pripomenúť, že ak páchatel svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu (čo sa v súdenom prípade nestalo -pozn. odvolacieho súdu), je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Nie je však úlohou trestného konania, aby sa v ňom viedlo dokazovanie na vyriešenie občianskoprávnej, resp. obchodnoprávnej zodpovednosti vyplývajúcej zo zmluvných vzťahov. Účelom trestného konania je postupovať tak, aby orgány činné v trestnom konaní náležite zisťovali trestné činy a ich páchatelov spravodlivo potrestali. Za existujúcej dôkaznej situácie neostáva

poškodenej obchodnej spoločnosti iné riešenie, než so sporom, ktorý vznikol medzi ním a obžalovanými, obrátiť sa na súd podaním žaloby podľa predpisov občianskeho, resp. obchodného práva.

V súvislosti s odvolacími námietkami prokurátora treba uviesť, že samotná skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť krajský súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Odvolací súd zdôrazňuje, že odvolateľ primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

Legitímnym dôvodom pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku nemôže byť len nové prejednanie veci súdom prvého stupňa a bez ďalšieho rozhodnutie podľa predstáv jednej zo strán v konaní - v prejednávanej veci odvolateľa. Odvolací súd nezistil, že hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa nebolo založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne. Nezistil, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa nie sú logicky odôvodnené. V dôsledku tohto zistenia nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že odvolateľ na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

Treba dať za pravdu prokurátorovi, že obžalovaným je kladené za vinu spáchanie zločinu a v zmysle ustálenej súdnej praxe tzv. princíp ultima ratio možno uplatniť len prostredníctvom materiálneho korektívu § 10 ods. 2 Tr. zák., teda len pri prečinoch. V predmetnom prípade, ako bolo konštatované vyššie, však konaním obžalovaných tvoriacim skutkovú vetu obžaloby, neboli naplnené všetky formálne znaky skutkovej podstaty zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák.

Keďže krajský súd dospel k záverom, že prvostupňový súd citlivo vyhodnotil vykonané dôkazy a najmä v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., ako aj so zásadou „in dubio pro reo“, preto odvolanie prokurátora vyhodnotil ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.